

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobkyně: N. T. T.L.
státní příslušnice Vietnamské socialistické republiky
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 26. 4. 2016, č. j. MV-45528-4/SO-2016, ve věci
povolení k trvalému pobytu

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 26. 4. 2016, č. j. MV-45528-4/SO-2016, **se zrušuje** a věc se **vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Marka Sedláka, advokáta se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou doručenou původně Městskému soudu v Praze dne 29. 4. 2016, postoupenou následně z důvodu místní nepřislušnosti Krajskému soudu v Ostravě, se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalované uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým žalovaná zamítla její odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní

orgán I. stupně“) ze dne 8. 12. 2015, č. j. OAM-11-17/TP-2015 o zamítnutí její žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona číslo 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. V žalobních bodech žalobkyně namítala překročení pravomoci správních orgánů, které její žádosti o povolení k trvalému pobytu nevyhověly z důvodů, že nejsou uvedeny v § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců. Dále rozporovala závěr správních orgánů, že její studium ve Vietnamu v době rozhodování o žádosti brání budoucímu sloučení rodiny v České republice. Ve Vietnamu není docházka ke studiu oboru účetnictví v Centru odborného vzdělávání a dalšího vzdělávání povinná a je zcela na žalobkyni, jak se svým studiem naloží. Žalobkyně má v úmyslu studovat i v České republice, ale jedná se o její budoucí plány, zatímco správní orgány by měly věc hodnotit podle skutkového stavu ke dni vydání rozhodnutí. Za nesprávnou a nepřezkoumatelnou považuje žalobkyně dále úvahu správního orgánu I. stupně, podle které je třeba společné bydlení s rodičem realizovat bezprostředně po vydání povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti poukázala na to, že samotné vízum za účelem převzetí povolení k trvalému pobytu se uděluje s platností na dobu 6 měsíců a umožňuje žadateli pobývat na území České republiky po dobu 60 dnů. Z toho podle žalobkyně vyplývá, že se předpokládá doba několika měsíců od vydání rozhodnutí o povolení k trvalému pobytu, než žadatel společné soužití se svým rodičem zrealizuje. Stejně tak zákon o pobytu cizinců v § 77 odst. 1 písm. c) předpokládá pobyt držitele povolení k trvalému pobytu mimo území EU i po dobu delší než 12 měsíců, je-li odůvodněn studiem. Žalobkyně v žalobě také protestovala proti závěru správních orgánů o tom, že je třeba v řízení o povolení k trvalému pobytu budoucí společné soužití s rodičem prokázat, když tato povinnost podle žalobkyně ze žádného zákonného ustanovení nevyplývá. Rovněž nesouhlasila s posouzením jejího jednání z července 2015 ze strany žalované. Žalobkyně předpokládala, že po jejím výsledku konaném dne 26. 6. 2015 bude ve věci rozhodnuto, že skutečně bude moci odjet za matkou do České republiky a od září pokračovat v České republice ve studiu. Protože si však nebyla jistá, jak dlouho řízení o její žádosti ještě potrvá, podala pro jistotu přihlášku ke studiu také ve Vietnamu, což se ukázalo jako prozíravé. Do České republiky v té době nemohla odcestovat, protože zde nemá povolený žádný pobyt.
3. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Zamítnutí žádosti považuje za správné, protože žalobkyně v průběhu řízení neprokázala, že splňuje podmínky stanovené v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Konkrétně neprokázala, že by v přiměřené době po vydání rozhodnutí začala žít společně s matkou v České republice, protože to vylučuje její aktuální studium ve Vietnamu a společné soužití nelze realizovat až s odstupem několika let. Pokud by žalobkyně studium v domovské zemi ukončila, pak by přestala být nezaopatřeným dítětem a taktéž by nesplňovala podmínky pro povolení k trvalému pobytu. Je proto vyloučeno, aby jí bylo vydáno požadované pobytové oprávnění.
4. Soud po zjištění, že žaloba byla podána včas před uplynutím 30denní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí žalobkyni (resp. jejímu zmocněnci) stanovené v § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, že je přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů [§ 75 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

5. Soud ve věci rozhodl při splnění podmínek uvedených v § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Žalobkyně sice nejprve s rozhodnutím bez nařízení jednání nesouhlasila, následně však své stanovisko změnila. Žalovaná s projednáním věci bez nařízení jednání od počátku souhlasila.
6. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobkyně podala na Velvyslanectví České republiky v Hanoji dne 18. 12. 2014 žádost o (mimo jiné) povolení k trvalému pobytu na území České republiky z důvodu sloučení s rodinou. K žádosti mimo jiné doložila, že aktuálně studuje ve Vietnamu střední školu a její matka má povolený trvalý pobyt na území České republiky. Při výsledku dne 26. 6. 2015 žalobkyně uvedla, že její výuka skončila, bude skládat maturitní zkoušky a do České republiky by ráda odcestovala co nejdříve, ještě před dosažením zletilosti a pokračovala zde ve studiu na vysoké škole. Její matka jí sdělila, že se bude muset nejprve učit rok česky a poté vyhledá vhodnou školu. Dále žalobkyně uvedla, že pokud jí české úřady odmítnou dát vízum, tak se přihlásí ke studiu ve Vietnamu. Správní orgán I. stupně usnesením ze dne 31. 7. 2015 vyzval žalobkyni po nabytí zletilosti prostřednictvím jejího zmocněnce k doložení dokladu prokazujícího její nezaopatřenost ve smyslu § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017). V reakci na výzvu žalobkyně doplnila doklad o studiu ve školním roce 2015/2016 v Centru odborného vzdělávání a dalšího vzdělávání v oboru účetnictví. Rozhodnutím ze dne 8. prosince 2015 správní orgán I. stupně žádost žalobkyně zamítl s odkazem na § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) pro nesplnění podmínky stanovené v ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017), konkrétně protože nebyl prokázán důvod žádosti, a to společné soužití s rodičem. Uvedený závěr odůvodnil správní orgán I. stupně tím, že žalobkyně začala ve školním roce 2015/2016 studovat ve Vietnamu a její studium bude probíhat minimálně do konce tohoto školního roku. Podle správního orgánu I. stupně je třeba společné soužití nezaopatřeného dítěte s rodičem realizovat bezprostředně po vydání povolení k trvalému pobytu, což je v případě žalobkyně vyloučeno, protože její studium ve Vietnamu aktuálně probíhá. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla shodné námitky, jež následně uplatnila ve správní žalobě. Poukázala především na to, že žádost o povolení k trvalému pobytu podala v prosinci 2014 jako nezletilá a po skončení studia na střední škole v červenci roku 2015 měla v úmyslu v České republice pokračovat v přípravě na budoucí povolání. Protože však správní orgán I. stupně nerozhodl v zákonných lhůtách, započala s dalším studiem ve Vietnamu. Zdůraznila, že veškeré podmínky pro povolení k trvalému pobytu na území České republiky splňuje a důvod, pro který správní orgán I. stupně její žádost zamítl, nemá oporu v zákoně. O odvolání žalobkyně rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím tak, že odvolání zamítla a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaná ztotožnila se skutkovými a právními závěry správního orgánu I. stupně a ve shodě s ním uzavřela, že žalobkyně neprokázala splnění podmínek uvedených v § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně je sice zletilým nezaopatřeným dítětem rodiče, který na území České republiky pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, žalobkyně však neprokázala důvod žádosti, tj. společné soužití s rodičem. Uvedený závěr odůvodnila žalovaná tím, že žalobkyně přes tvrzený zájem o vycestování do České republiky co nejdříve, ještě před nabytím zletilosti, nevyužila této možnosti po ukončení studia střední školy v červenci 2015, kdy jí v tom nic nebránilo a místo toho se nechala zapsat ke studiu ve svém domovském státě. Z tohoto jednání žalovaná dovozuje, že skutečným důvodem podání žádosti je získání povolení

k trvalému pobytu v České republice a nikoliv společné soužití s matkou. Napadené rozhodnutí žalovaná doručila zmocněnci žalobkyně dne 27. 4. 2016.

7. Soud po posouzení žaloby v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Soud předně konstatuje, že v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů neshledal žádné procesní vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z moci úřední. Žalobkyně sice na několika místech namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, žádné konkrétní skutečnosti, které by takovou vadu napadeného rozhodnutí naplňovaly, však v žalobě neuvedla. Naopak z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobkyně pochopila důvody, pro které byla její žádost zamítnuta, správní orgány se s jejími námitkami uplatněnými v řízení vypořádaly (něco jiného je, zda správně) a odůvodnění napadeného rozhodnutí soudy nebrání v jeho přezkumu v mezích vymezených žalobními body. Namítá-li žalobkyně v této souvislosti, že důvody zamítnutí žádosti nemají oporu v zákoně, tak tím ve skutečnosti vystihuje nezákonnost rozhodnutí a nikoliv jeho nepřezkoumatelnost.
9. Pro právní posouzení věci je rozhodující znění zákona o pobytu cizinců do 14. 8. 2017, a to s ohledem na datum zahájení správního řízení (18. 12. 2014) a článek II přechodných ustanovení zákona číslo 222/2017 Sb. účinného od 15. 8. 2017, podle kterého se řízení podle zákona č. 326/1999 Sb. zahájené přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona a do tohoto dne neskončené dokončí a práva a povinnosti s ním související se posuzují podle zákona číslo 326/1999 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. V rozhodné době platilo podle § 66 odst. 1 písm. d) tohoto zákona: „*Povolení k trvalému pobytu se bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců*“ a podle § 75 odst. 1 písm. f): „*Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.*“ Z ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017) vyplývá, že pro vydání povolení k trvalému pobytu podle uvedeného zákonného ustanovení se vyžadovalo kumulativní splnění 3 podmínek, a to (1.) žadatel je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem (2.) cizince, který má na území České republiky povolený trvalý pobyt a (3.) důvodem žádosti je společné soužití žadatele s tímto cizincem (rodičem). Při nesplnění některé z uvedených podmínek nelze podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců žádosti vyhovět. Splnění prvních dvou podmínek nebylo mezi účastníky sporné a není ani předmětem soudního přezkumu. Naopak sporné je posouzení podmínky třetí.
10. Krajský soud v první řadě konstatuje, že nepovažuje za důvodnou námitku žalobkyně o překročení pravomoci správních orgánů a o nemožnosti zkoumat v řízení o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců existenci důvod žádosti (společné soužití s rodičem). Krajský soud nemá pochybnosti o tom, že pokud v průběhu takového správního řízení vyjde najevo, že skutečným důvodem žádosti cizince není společné soužití s rodičem v České republice, bude to zpravidla důvodem pro zamítnutí žádosti. K uvedenému závěru lze bez jakýchkoliv pochybností dospět jak gramatickým, tak účelovým výkladem výše citovaných zákonných ustanovení, navíc tento názor je zastáván také v rozhodovací praxi správních soudů (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 21. února 2018, č. j. 4 Azs 272/2017-32, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. února 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24 nebo rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 27. června 2017, sp. zn. 48 A 21/2016, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Oproti tomu krajský soud nesdílí názor správních orgánů, že v projednávané věci nebyl důvod žádosti žalobkyně prokázán proto, že žalobkyně pokračuje ve studiu ve Vietnamu, které v době rozhodování správních orgánů neskončila. Podle právního názoru krajského soudu skutečnost, že žalobkyně v době rozhodování správních orgánů studovala mimo území České republiky, sama o sobě překážku vylučující budoucí soužití žalobkyně s její matkou nepředstavuje. Žalobkyně v žádosti tvrdila, že důvodem její žádosti je sloučení rodiny a při účastnické výpovědi uvedla, že má v úmyslu v případě udělení povolení k trvalému pobytu na území České republiky odcestovat a pokračovat zde ve studiu. Měly-li správní orgány pochybnosti o tvrzeném důvodu žádosti o povolení k trvalému pobytu, bylo jejich povinností nejprve žalobkyni upozornit na vzniklé pochybnosti a umožnit jí, aby je svými tvrzeními a důkazními návrhy objasnila tak, aby byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jsou to totiž správní orgány, na jejichž straně je důkazní břemeno ohledně skutkových zjištění, které vyvrátí tvrzený důvod žádosti, případně, na jejichž základě bude zjištěn důvod jiný. Obdobný právní závěr vyplývá také z již označených rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 23. února 2018, č. j. 5 Azs 306/2017-24 a Krajského soudu v Praze ze dne 27. června 2017, sp. zn. 48 A 21/2016. Žalovaná ani správní orgán I. stupně takto nepostupovaly. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí sice předestřela vlastní úvahu, podle které skutečným důvodem žádosti bylo získání povolení k trvalému pobytu a nikoliv sloučení rodiny, uvedenou úvahu však dovozuje pouze z toho, že žalobkyně v červenci 2015 po absolvování maturitní zkoušky neodcestovala do České republiky za matkou a začala studovat ve Vietnamu, což je pro vyvrácení důvodu žádosti zcela nedostatečné. Lze sice připustit, že žalobkyně měla v červenci 2015 po ukončení studia na střední škole možnost požádat o jiné formy pobytového oprávnění a na území České republiky vycestovat, případně zde i začít studovat, ale skutečnost, že tak neučinila, nemůže být sama o sobě důvodem pro vyvrácení důvodu žádosti, potažmo pro její zamítnutí. Je zcela na žalobkyni o jaké pobytové oprávnění žádá a povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění nebylo podmíněno předchozími „nižšími“ formami pobytových oprávnění. Lze souhlasit s námitkami žalobkyně, že se v červenci 2015 dostala do nejisté situace i v důsledku postupu správního orgánu I. stupně, který měl v té době v souladu s § 169 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném v době podání žádosti) o její žádosti již rozhodnout. Žalobkyně vskutku mohla po absolvování střední školy legitimně očekávat vydání správního rozhodnutí v zákonné lhůtě. Pokud správní orgán I. stupně v rozporu s během zákonných lhůt o žádosti žalobkyně dosud nerozhodl, a ta za této situace podala přihlášku k dalšímu studiu ve Vietnamu, aniž by zahajovala nové řízení o jiném pobytovém oprávnění v České republice, nelze pouze v tomto jejím jednání spatřovat důkaz o vyvrácení deklarovaného důvodu žádosti.

11. Z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích krajský soud ve shodě s žalobními námitkami považuje postup správních orgánů, které žádosti žalobkyně o povolení k trvalému pobytu nevyhověly z důvodu, že žalobkyně neprokázala splnění podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, za nesprávný a v této nesprávnosti spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto rozhodnutí žalované podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a podle § 78 odst. 4

s. ř. s. věc vrátil žalované k dalšímu řízení, ve kterém jsou správní orgány vázány právním názorem krajského soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

12. Žalobkyně, jejíž žalobě soud vyhověl, byla v řízení plně procesně úspěšná, a má proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení. Podle obsahu spisu vynaložila žalobkyně účelně náklady na soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a dále na právní zastoupení, jejichž náhradu soud určil podle vyhlášky číslo 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Konkrétně soud shledal za účelně vynaložené náklady žalobkyně na odměnu advokáta za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení, včetně přípravy a první porady a podání žaloby) po 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/ ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu), tj. 6 200 Kč, dále paušální náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu ve výši 600 Kč a náhradu DPH ve výši 1 428 Kč. Uvedené náklady řízení v celkové výši 11 228 Kč soud ve výroku číslo II) uložil žalované nahradit žalobkyni k rukám jejího právního zástupce podle § 149 odst. 1 zákona číslo 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Lhůtu k zaplacení přisouzené náhrady nákladů řízení soud v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 o. s. ř. prodloužil na 30 dnů od právní moci rozsudku s ohledem odlišný okamžik nabývání právní moci rozhodnutí ve správním soudnictví oproti rozhodnutím v občanském soudním řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozsudku k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinná, co jí ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může se oprávněná domáhat nařízení výkonu rozhodnutí (exekuce).

Ostrava 29. března 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu